

E o seară frumoasă de vară și, la lumina albă a lunii pline, eu, John Whitman Sutter, privesc cum soția mea, Susan Stanhope Sutter, se plimbă călare pe calul ei Zanzibar prin întinsul și tăcutul Stanhope Hall, domeniul ei strămoșesc.

Luna pe cale să răsară are o strălucire stranie, învăluind peisajul într-o lumină nepământească, ce preschimbă orice culoare în nuanțe de alb și albastru cu sclipiri de argint.

Susan străbate o lizieră de pini falnici, pătrunzând pe domeniul învecinat, numit Alhambra, iar eu mă întreb de ce o fi încălcat această proprietate, și sper din toată inima că are aprobarea noului stăpân, un don mafirot, pe nume Frank Bellarosa.

În lumina lunii, copacii impunători aruncă umbre lungi peste ierburile câmpului. Zăresc în depărtare vila uriașă, cu ziduri imitație de marmură, cufundată toată în întuneric, în afară de o rază de lumină ce răzbate prin glasvandul unui balcon de la catul al doilea. Știu că acel balcon dă în biblioteca unde în acest moment Frank Bellarosa stă în fotoliul său de piele.

Susan se apropie de vilă, descalcă și-l leagă pe Zanzibar de un copac. Se îndreaptă spre ghizdul bazinului lung de marmură care scliștește în grădina în stil clasic, parodie a ruinelor romane.

În celălalt capăt al bazinului se găsește o statuie a zeului Neptun, ținându-și falnic tridentul, în timp ce la picioarele lui apa țâșnește din gurile căscate ale unor pești de piatră și cade într-o cochilie mare de albastru, din care se revarsă apoi în bazin.

În capătul dinspre mine al bazinului se înalță o statuie a Sfintei Fecioare Maria, recent adăugată, despre care știu că a fost pusă acolo de soția lui Bellarosa, ca replică la zeul păgân pe jumătate gol.

O adiere blândă și înmiresmată clatină frunzele chiparoșilor, și păsările nopții își încep cântarea. E o seară încântătoare, iar Susan pare vrăjită de lumina lunii și de grădina fermecată. Până și eu sunt fascinat de această-seară magică.

Întorcându-mi privirea spre Susan, o văd că-și scoate hainele, punându-le una câte una pe statuia Fecioarei Maria, fapt care mă surprinde și mă indispuce.

Susan se îndreaptă spre marginea bazinului, cu părul roșcovan învolburat de briza serii, și-și privește trupul gol, reflectat în apă.

Simt impulsul de a mă dezbrăca la rândul meu și de a mă duce lângă ea, însă observ că lumina din bibliotecă s-a stins, iar ușile balconului sunt acum deschise, deși nu văd pe nimeni, ceea ce-mi dă un sentiment de neliniște, determinându-mă să rămân pe loc, ascuns în umbre.

În clipa următoare, zăresc profilată pe zidul alb al Alhambrei silueta unui bărbat, care pornește cu pași mari și siguri spre bazin. Când ajunge mai aproape îmi dau seama că e Bellarosa, înveșmântat într-un halat negru. Se oprește lângă statuia lui Neptun și, în lumina lunii, chipul lui pare desprins din altă lume. Aș vrea s-o strig pe Susan, dar nu sunt în stare.

Susan pare să nu-l observe și continuă să-și privească imaginea din apă, în timp ce Bellarosa nu-și ia ochii de la ea. Simt un val de mânie la gândul că acest bărbat contemplă trupul gol al soției mele.

Totul rămâne în neclintire, Susan și Frank la fel de încremeniți ca și statuile din preajmă, iar eu, ținuit locului, nu am destulă vlagă să intervin, deși aș vrea s-o protejez pe Susan.

Apoi îmi dau seama că ea e conștientă de prezența lui Bellarosa, numai că nu reacționează în nici un fel. E ceva ce nu înțeleg. N-ar trebui să stea goală în fața acestui bărbat. Sunt furios și pe ea, și pe el, mintea mi se încețoșează de mânie, numai că nu-mi pot transpune furia în vorbe sau în fapte.

În timp ce eu continui s-o privesc, Susan se răsucește cu spatele la bazin și la Bellarosa, iar eu îmi închipui că are de gând să plece. Pe urmă întoarce capul în direcția mea, de parcă ar fi auzit un sunet. Fac un pas spre ea, dar brusc își ridică brațele și se aruncă pe spate în bazin, înotând cu mișcări lungi și energice prin apa scaldată de razele lunii, în direcția lui Frank Bellarosa. Mă uit spre el și văd că acum e gol și așteaptă cu brațele încrucișate la piept. E un bărbat solid și lat în umeri, iar în lumina lunii pare la fel de impunător și amenințător ca zeul gol de piatră de alături.

Vreau s-o strig pe Susan, s-o previn să se întoarcă, dar ceva îmi spune să nu suflu o vorbă, să aștept să văd ce se întâmplă.

Susan ajunge în celălalt capăt al bazinului și se saltă în cochilia plină de apă, rămânând în picioare lângă maiestuoasa statuie a lui Neptun. Ridică ochii spre Bellarosa, care nu s-a clintit de lângă bazin, ci doar a întors capul către ea.

Se privesc țință unul pe celălalt, într-o neclintire stranie, apoi Bellarosa pășește în apa puțin adâncă din cochilie, oprindu-se în fața lui Susan.

Își vorbesc, dar tot ce răzbate până la mine este foșnetul apei revărsate în fântână. Scena mă scoate din minți, și tot nu-mi vine să cred că Susan chiar vrea să fie acolo, așa că aștept să sară din nou în apă și să înoate departe de el. Numai că, pe măsură ce ea continuă să stea goală în fața lui, înțeleg că de fapt s-a dus acolo ca să-l întâlnească.

În timp ce eu am renunțat la orice speranță că va sări în apă și va pleca înot de lângă el, ea îngenunchează în apa puțin adâncă, își

înalță capul spre pânțele lui și-i prinde sexul cu buzele. Palmele ei îi apasă fesele, trăgându-l mai aproape.

Închid ochii și când îi deschid din nou, Susan stă culcată pe spate în cochilie, cu picioarele depărtate atârând peste muchii scoicii, în timp ce Bellarosa, rămas în picioare în apa ca o oglindă, își îngroapă fața între coapsele ei. O clipă mai târziu, apucă brusc picioarele lui Susan, rezemându-le de umerii lui și, parcă ridicându-se din ape, o pătrunde adânc, făcând-o să scoată un țipăt. Apoi continuă s-o pătrundă cu putere iar și iar, până când ea începe să tipe atât de tare încât mă trezesc.

– Domnule Sutter! Domnule Sutter! Coborâm, domnule, vă rog să vă prindeți centura de siguranță.

– Ce...?

– Coborâm, a spus un glas de femeie. Trebuie să vă prindeți centura de siguranță și să vă ridicați scaunul în poziție verticală.

– Oh...

Mi-am ridicat scaunul și mi-am prins centura, observând că Micul John era și el în poziție verticală. Dumnezeu! Ce penibil! De unde și până unde? Apoi mi-am amintit visul...

N-am întrebat-o niciodată pe Susan cum, când și unde a început legătura ei cu Frank Bellarosa – nu-i genul de informație pe care cineva ar dori s-o audă până în cele mai mici amănunte –, dar din ceea ce știam lipsea ceva. Dacă aș fi vorbit cu un psiholog, mi-ar fi spus că visul meu era o tentativă inconștientă de a completa această lacună: piesa lipsă din întreaga poveste. Nu că ar mai fi avut vreo importanță la zece ani după ce divorțasem de Susan. Din punct de vedere legal, o acuzasem de adulter, iar ea recunoscuse. Autoritățile nu-i solicitaseră nici un detaliu picant și nici o mărturie explicită, așa că nici eu n-ar fi trebuit să am asemenea pretenții.

Cursa British Airways Londra–New York zbura peste Long Island Sound, coborând spre Aeroportul Internațional J.F. Kennedy. Era luni, 27 mai, o zi cu soare, puțin după patru după-amiază, și mi-am amintit că în America era Memorial Day¹. Sub mine, pe țărmul de nord al insulei Long Island, puteam zări zona denumită Coasta de Aur, unde locuisem în urmă cu zece ani. Dacă mi-aș fi încordat privirea, probabil aș fi deslușit vastele domenii învecinate Stanhope Hall și ceea ce fusese odinioară Alhambra.

Acum locuiam la Londra și scopul întoarcerii mele în America era să întâlnesc o bătrână care trăgea să moară sau poate chiar și murise în timpul celor șapte ore cât durase zborul. În acest caz, aș fi ajuns la timp pentru înmormântare, unde ar fi urmat să dau ochi cu Susan Stanhope Sutter.

Prezența moartei din sicriu ne-ar fi obligat pe amândoi la cugețări profunde despre cât de scurtă este viața, făcându-ne să analizăm nenumăratele dezamăgiri, resentimente și înșelăciuni pe care se părea că nu reușeam să le dăm uitării. Din păcate însă, de regulă omul ia astfel de lucruri cu sine în mormânt sau în mormântul celor pe care nu i-a putut ierta câtă vreme a fost în viață.

Susan.

Totuși, când și când găsim în noi puterea de a ierta, ceea ce nu ne costă nimic, decât un dram de mândrie. Și poate că tocmai aici era problema.

Ședeam în partea dreaptă a secțiunii business și toate capetele erau întoarse spre hublouri, privind zgârie-norii din Manhattan. Într-adevăr, de la înălțimea de o mie de metri priveliștea era impresionantă, dar de vreo nouă luni de zile principala atracție pentru cei care cunoșteau orașul erau zgârie-norii lipsă. Ultima oară când zburasem cu avionul la New York, la câteva săptămâni după

¹ Sarbatoare federală în SUA, ținută în ultima zi de luni din luna mai și care îi comemorează pe americanii decedați în timpul serviciului militar. (n.tr.)

11 septembrie 2001, încă se înălța fum din ruine. De data asta nu voiam să mă uit, dar pasagerul de lângă mine mi-a spus:

- Uitați, acolo erau Turnurile Gemene. În stânga.
- A arătat cu degetul undeva în fața mea.
- Acolo.
- Știu, am răspuns și am luat în mână o revistă.

Cei mai mulți cunoscuți de-ai mei din New York mi-au povestit că ziua de 11 septembrie îi făcuse să-și reanalizeze viața și să vadă lucrurile în perspectivă. Era o idee bună pentru viitor, numai că nu schimba trecutul.

Avionul British Airways a început să coboare către aeroportul Kennedy și, câteva minute mai târziu, se afla la sol.

– E bine să fii acasă, a spus pasagerul de lângă mine, apoi m-a întrebat: Și dumneavoastră ați ajuns acasă?

– Nu.

Curând aveam să fiu într-o mașină de închiriat, în drum spre locul pe care cândva îl considerasem „acasă“, dar pe care timpul mi-l ștersese parțial din minte, făcând să se piardă prea multe amintiri frumoase și lăsând în urmă muciile dure și ascuțite ale dezamăgirilor, resentimentelor și înșelăciunilor de care pomeneam mai adineauri.

Avionul a încetinit și s-a îndreptat spre terminal.

Acum că mă găseam aici, și că urma să rămân aici până după înmormântare, poate ar fi trebuit să mă folosesc de acest răgaz ca să împac trecutul cu prezentul. Poate că așa aș fi avut vise mai frumoase în călătoria de întoarcere.

PARTEA I

Și astfel ne zbatem să ne urmăm calea,
ca niște bărci luptând împotriva curentului,
trași fără încetare înapoi spre trecut.

F. Scott Fitzgerald,
Marele Gatsby

Capitolul 1

Trecuse o săptămână de când mă întorsesem de la Londra și sedeam la masa din sufrageria micuței case a portarului din Stanhope Hall, fosta moșie a fostei mele soții, frunzărind vechi dosare, fotografii de familie și scrisori, adunate aici de un deceniu.

După ce divorțasem de Susan, îmi împlinisem un vis mai vechi, pornind într-o călătorie în jurul lumii, la bordul vasului meu, un iaht Morgan lung de paisprezece metri, botezat *Paumanok II*, călătorie ce durase trei ani. Fiindcă veni vorba, *Paumanok* este denumirea pe care băștinașii indieni o dădeau insulei Long Island, iar ilustrul meu strămoș Walt Whitman, originar din Long Island, folosisese ocazional acest cuvânt în poezia sa. Și dacă unchiul Walt ar fi avut un iaht lung de paisprezece metri, sunt convins că l-ar fi botezat *Paumanok* și nu *Aud cântând America*, nume prea lung spre a fi scris la pupa, nici *Fire de iarbă*, total nepotrivit cu marea.

Ca să revin, ultimul port în care ancorasem fusese Bournemouth, în Anglia, de unde în urmă cu trei veacuri porniseră spre America ceilalți strămoși îndepărtați ai mei, din neamul Sutter.

Odată cu apropierea iernii, cum oboseala mării mi se adunase în oase, contul din bancă se diminuase simțitor și pofta de hoinăreală îmi cam pierise, vândusem vasul cam la jumătate din valoarea lui și mă stabilisem la Londra, în căutarea unei slujbe, ca până la urmă să mă angajez la o firmă britanică de avocatură care căuta un

specialist american în taxe, adică exact ceea ce fusesem eu la New York înainte de a deveni căpitan pe *Paumanok II*.

Am răsfirat pe masă câteva fotografii cu Susan și le-am privit la lumina candelabrului. Susan fusese și probabil încă mai era o femeie frumoasă, cu părul lung și roșcat, ochi de un verde fascinant, buze senzuale și trupul perfect al tipului de persoană care călărea din fragedă pruncie.

Am ales o poză înfățișând-o pe Susan la bordul primului meu iaht, *Paumanok*-ul original, un Morgan de unsprezece metri, pe care-l iubisem, dar pe care preferasem să-l scufund în Oyster Bay Harbor decât să îngădui statului să pună poprire pe el pentru taxe restante. Cred că fotografia fusese făcută în vara anului 1990, undeva pe Long Island Sound¹. Fusese făcută într-o zi senină de vară, iar Susan stătea pe puntea de la pupa, goală pușcă, acoperindu-și cu o mână flacăra părului pubian, iar cu cealaltă un sân, mimând totodată surpriza și pudoarea.

Poza fusese luată cu ocazia uneia dintre fanteziile sexuale ale lui Susan: mi se pare că ea trebuia să urce la bord dintr-un caiac, după care eu o descopeream acolo, singură și goală, făcând din ea sclava pornirilor mele sexuale.

Avea nu numai un trup superb, dar și o imaginație bogată și o poftă sexuală pe măsură. Cât despre fanteziile sexuale, scopul lor era, desigur, acela de a păstra aprinsă flacăra iubirii conjugale, ceea ce funcționase vreme de aproape douăzeci de ani, din moment ce actele noastre de infidelitate se consumau tot între noi doi. Cel puțin așa fusese înțelegerea, până când lângă noi se mutase un nou actor, don Frank Bellarosa.

Mi-am luat lângă mine o sticlă de coniac vechi, găsită în bufet, și mi-am umplut ochi ceașca de cafea.

¹ Întinderea de apă dintre Long Island și Connecticut (n.tr.)

Motivul întoarcerii mele în America era legat de foștii locatari ai casei portarului, George și Ethel Allard, vechi slujitori ai familiei Stanhope. George, un om tare de treabă, murise în urmă cu zece ani, iar soția lui, care nu era la fel de cumsecade, se găsea acum într-un spital pentru bătrâni, pe cale să-și urmeze soțul, afară de cazul când George șoptise deja vreo vorbă Sfântului Petru, Portarul Suprem, ceva gen „Păi, nu mi s-a făgăduit pace și odihnă veșnică? Nu se poate duce în altă parte? Întotdeauna i-a plăcut căldura“. În orice caz, eu eram avocatul care se ocupa de proprietățile lui Ethel, așa că trebuia să mă îngrijesc de ele și să iau parte la înmormântare.

Celălalt motiv al întoarcerii mele era că această casă a portarului reprezenta adresa mea legală, numai că din păcate casa urma curând să treacă în stăpânirea lui Amir Nasim, un iranian devenit proprietar al clădirii principale, Stanhope Hall, și al unei părți considerabile din domeniul inițial, inclusiv casa portarului. Cu toate acestea, deocamdată Ethel beneficia de ceea ce se numește proprietate viageră pe casa portarului, adică dreptul de a locui acolo fără a plăti chirie până închidea ochii. Posibilitatea de a locui fără chirie îi fusese oferită lui Ethel de bunicul lui Susan, Augustus Stanhope (asta fiindcă Ethel se culca pe atunci cu Augustus), iar ea fusese într-atât de amabilă încât îmi îngăduise să-mi țin catrafusele acolo și să stau la ea ori de câte ori m-aș fi aflat la New York. Ethel nu mă putea suferi, dar asta era cu totul altă poveste. În orice caz, statutul de chiriaș al lui Ethel în casa asta și pe pământ era pe cale să la sfârșit, așa că mă înapoiasem din Anglia nu numai ca să-mi iau rămas-bun de la ea, dar și ca să găsesc un alt loc unde să-mi depozitez lucrurile, precum și o altă adresă legală în Statele Unite, aceasta fiind condiția pentru a deține cetățenie și a face credite.

Era pentru prima oară când veneam la New York după septembrie anul trecut, de îndată ce cursele aeriene fuseseră reluate. Cu un an în urmă locuisem vreme de trei zile la Clubul Yale, unde îmi